

Обаче, за подобна борба, съществуващият реформистки и фашистки профсъюзи не само сж не годни, но сж и противъ подобна борба, защото, както подчертахме това и на друго мѣсто, тѣ сж се срастнали съ съвременната капиталистическа държава и сж въ пълна нейна услуга. Тѣ треперятъ надъ нейното застрашено съществуване и предъ нейнитѣ интереси жертвуватъ тѣзи на учителството, на индустриалния и селски пролетариатъ и на държавнитѣ наемници. БУС и прогласената въ Х-ия му конгресъ отъ общодѣлцитѣ тактика не е нищо друго, освенъ агентъ на капиталистическата държава и проводникъ на буржуазния изходъ отъ кризата срѣдъ учителскитѣ маси. Съ своето 36-годишно съществуване, той доказа, че неговата роля не се различава отъ тая на желитѣ християнски синдикати — да се бори най-свирепо и безогледно противъ класовото пробуждане на учителството, да замъглява неговото съзнание, да притяпява неговия борчески подеиъ, да саботира, проваля и предава на буржуазията борбата на гладуващото учителство. Има, наистина, и по-друга, „положителна“ дейностъ на БУС — това сж „благотворителнитѣ“ и „богоугодни заведения“, „посмъртнитѣ каси“, устройвани за спекулация, санаториумитѣ за ограбване последнитѣ левчета на туберкулознитѣ учители, а следъ това следва следсмъртната грижа на БУС за учителитѣ — *погребалнитѣ ковчежи*. Вследствие на тази предателска и заблудителна политика на БУС, споредъ признанията на самия съюзеиъ органъ, в. „Съзнание“, — днесъ *„нѣма културна страна, въ която учителството да е поставено въ такива мизерни условия, въ каквито стои българското“*. И при това мизерно положение на учителството, БУС не организира последното за борба, а моли и „убеждава“ управляващитѣ фактори да запазятъ това положение и повече да го не влошаватъ, защото, ако го влошатъ още, може да пострада „отечеството“ и да се създадатъ бунтарски настроения, които не се знае, кжде ще изведатъ държавата*).

Това най-ново предателство на БУС е въ логическа връзка съ предателствата му отъ по-рано, които сж пѣкъ плодъ на синдикалната политика, която следва Амстердамския синдикаленъ интернационалъ.

Следъ разгромяването на бившата Учителска организация, на учителския секторъ се яви една голѣма празнота. Благодарение крайио осторжното внимание, съ което буржуазната диктатура следѣше всѣко нейно проявление, отъ една страна, и ловкото маневриране на БУСовата бюрокрация — отъ друга, класово-борческото синдикално движение пожъна известни успѣхи едваиъ въ 1928 год., когато борческия подеиъ плисна вълнитѣ си и на учителския секторъ. Въ отговоръ на усиленото настѣпление на фашиската диктатура срещу жизнения уровень на трудящитѣ се и специално на народното учителство, както и въ отговоръ на предателската политика на БУС и другитѣ казионни учителски съюзи, въ низинитѣ се появи мощно раздвижване около *въпроса за обединението*, което фактически бѣ из-

*) Глед. „Изложението на съглашението на седемѣтъ професионални съюзи“ до г-на м-ръ Председателя и др., отъ 1933 год.